

Щоденник далекої зірки
Бондаренко Марія Сергіївна

17.06.2009 рік. Плачу. Боляче. Я знала, що так може бути, але не хотілося в це вірити. Моя бабуня, моя бусечка померла сьогодні вранці. Ніби відчувала, що вже піде від нас. Зібрала родичів, у кожного попросила прощення, кожному щось побажала і затихла. Мене не покликала і нічого не сказала. Тільки дуже тужно на мене дивилася. Мені так стало тяжко, що я втекла з хати. Прибігла на берег річки і сіла на нашу улюблену лавку. Колись дуже давно зробив її мій дідусь (я його ніколи не бачила, бо він рано помер). А потім тато її постійно ремонтував, щоб люди могли посидіти та поспостерігати за красою нашої річки.

Ми з бабусею приходили сюди, коли корівку з пасовиська чекали, коли вербичка пускала пух на воду, коли першою кригою вкривалися хвильки, коли очерет підіймався, коли мені купатися хотілося чи на новеньких ковзанах покататися... Бабуся завжди була поруч. Тато і мама на роботі, дядьки та тітки у місті живуть, двоюрідні брати та сестри лише на канікули та на свята приїжджали. Ось тоді наш дім гудів, як вулик, і головною бджілкою в ньому була бабуся. Вона так вміло всіма керувала, що кожен знав своє місце і що він повинен робити. А ще ми любили слухати розповіді про її дитинство. Нам здавалося, що таке не може бути. Усі ми вірили, що бабуня буде довго жити і завжди буде з нами. Але вона почала говорити про далеку дорогу. Стала більше лежати, на двір їй важко було виходити, ледь говорила і все згадувала дідуся та уві сні розмовляла з ним. Колись вона мені сказала, що дідусь її дуже кохав і подарував зірку на небі. Коли діда не стало, вона постійно ввечері та вночі дивилася на небо і розмовляла, розповідала йому про те, як прожила день і як ростуть його діти. Мені вона показала ту зірочку і сказала, що то душа дідуся там і він її чекає. Я весь час губила ту зірку, бо їх на небі так багато... І ось бусічки моєї (я її так, коли була маленькою, називала) не стало.

Наплакалася на лавочці і заснула. Прокинулася, коли було вже зовсім темно і відчула, що коло мене хтось стоїть. Підстрибнула з ляку. То був Сашко із сусідньої вулиці. Він шукав телятко, що заблукало і натрапив на мене. Сказав, що мене вже по всьому селі шукають і, взявши за руку, повів додому.

18.06.2009. Поховали мою бабусечку. Щоб ні з ким не говорити, знову втекла на нашу лавку. Тут мене знайшов Сашко. Почав говорити, що у нього теж дідусь помер і йому важко було звикати жити без нього, але з часом біль притупилася. Я чомусь розказала про зірку, яку дідусь подарував бабусі. Почали чекати, коли з'являться зорі, щоб її побачити. Довго шукали цю зірку. Нарешті знайшли. Раптом Сашко сказав, що поряд з'явилася слабенька маленька зірочка – то мабуть бабуся прийшла до дідуся. Я скільки вдивлялася, помітити не могла, але заспокоїлася, що бабуся не сама і зустрілася з дідусем. Сашко сказав, що коли виросте, то теж мені подарує зірку.

20.05.2017. Прибирала у своїй кімнаті і знайшла старенький зошит. А там мої записи. Ніяк не виходило у мене вести щоденник. Перечитала, що писала ще маленькою. Цікаво. Приїде на канікули Сашко, нагадаю про зірку. Він вчиться у місті, буде військовим розвідником, а я поки - одинадцятикласниця. Попереду ЗНО, випускний та навчання у медичному. Дуже хочу стати лікарем-педіатром, лікувати маленьких дітей. Тато каже, що треба довго вчитися, потім досвіду набиратися, щоб стати гарним лікарем. Але Сашко мене у всьому підтримує. Обіцяв приїхати на мій випускний. Ми часто з ним спілкуємося по телефону, але так хочеться посидіти разом на нашій лавочці. У минулому році він сам вже її зробив. Там і в коханні признався. Тільки за зірочку забувся..

24.06.2017. У мене вчора був випускний. Я така щаслива. ЗНО здала гарно, не на 200 балів, трохи я ледачкувата (так каже мій тато), але 190 і вище. Тому впевнена, що стану студенткою медичного інституту. Сашко вчора приїхав з великим букетом і вітав мене зі святом. А потім святковий вечір, зустрічали з

однокласниками сонце, клялися, що один одного будемо підтримувати і часто зустрічатися. Сашко з нас сміявся і казав, що не завжди на це буде час. Нагадала йому, що колись він обіцяв подарувати зірочку. Він сказав, що дарувати не буде, але коли з ним щось трапиться, то стане зіркою і буде мене там чекати. А потім показав сузір'я Орла і розказав стародавню китайську легенду про молодого пастуха, який одружився з чарівною небесною феєю, не дивлячись на те, що був смертним. Богиня небесна розгнівалася і змусила фею повернутись назад. Чоловік без коханої жити не міг і вирушив її шукати. Богиня створила річку — Чумацький шлях, щоб молоді не могли зустрітись, саме він і відокремлює зорі Альтаїр та Вега. Один лише раз на рік вони можуть зустрітись - 7 липня, в ніч на Івана Купала. Спочатку образилася, що не хоче дарувати зірку, але поступово дійшли його слова. Завірила, що з ним ніколи нічого не трапиться, бо я завжди буду поруч і буду його оберігати.

18.02.2021 Радію. Щаслива. Сашко зробив мені пропозицію. Він чекає, коли я закінчу навчання. Сашко має роботу, гуртожиток, але це далеко від мене. Сміємося, що стільки років минуло, а ми знову на лавочці зустрічаємося, і знову дивимося на зорі.

24.02.2022. Страх. Цього не може бути... Війна! Сашко лише написав, що він певний час не виходитиме на зв'язок і щоб я не хвилювалася. Усі розгублені, не знають, що робити. Нам дали завдання: готувати місця для поранених, збирати певний ряд ліків та бути готовими до евакуації. Як це? Що ж це таке? На скільки?

18.06.2022. Хвилююся. Сашко мій там. Я знаю, що він буде в тих місцях, де найгарячіше. Він такий. Іншого мені і не треба. Ми в підвалі з пораненими. Світла немає. Води немає. Про харчі треба турбуватися. Я повинна бути поряд з Сашком. Батькам написала, що все добре. Мама просить берегти себе. А в перервах між повітряними тривогами вночі дивлюся на небо. І як дурненька шепочу, хоч би нова зоря не з'явилася на небі. Уже ж доросла...

31.12.2022. Сумно. Новий рік завтра. Колись мріялося, що восени буде у нас весілля. Його так чекали всі: і ми, і батьки, і друзі, і колеги. А ще думали, що цей Новий рік ми будемо зустрічати, як сім'я. Сашко не виходить на зв'язок вже тиждень. Молюся. Аби крила, то вже б полетіла до нього. Поранених багато, не встигаємо вдень, працюємо і вночі. Уже помирили на моїх руках хлопці. Від безсилля плачу. Проклинаю війну. Рідко дзвоню своїм батькам і Сашиним. Заготовлені слова відправляю: «Усе добре. Не хвилюйтеся». Я прошуся до Сашка. Капелан говорить мені про те, що я ще занадто молода, щоб лізти в пекло. А я хочу до Сашка. ДЗВОНИТЬ САШКО!!!!

24.02.2023. Уже річниця війни. Жахливо. На день закоханих Сашко вирвався до мене і ми розписалися. Тепер я його дружина. Батькам відправили одне-єдине фото біля вцілілої будівлі. Плакали. Я їх заспокоїла, що війна закінчиться і у нас буде велике весілля. Я буду у білому красивому платті і Сашко у гарному чорному костюмі. Обіцяли моєму коханому маленьку відпустку. Тоді і я вирвуся додому, щоб рідних обійняти. Посидіти на нашій лавочці, подивитися на зорі. Сашко подарував мені перстень, де написав «Моя зіронька». Тепер колеги та поранені мене так називають у шпиталі.

28.05.2023. Біль. Тьма. Три місяці, як немає мого Сашка. Поїхала у відпустку - хоронити свого коханого. Сіла на лавочку сама. Глянула на небо – обімліла... Так чітко побачила зірочку тьмяну. Сашко? Вона моргнула. І засяяла яскравіше. Не хочу так. Хочу, щоб поряд був. За що? Повертаюся назад. Батькам нічого не кажу. Напишу невеликого листа і поїду до побратимів мого Сашка. Щоденника брати не буду. Мені там писати буде ніколи. Хочу до Сашка.

Січень 2024. Немає нашої Зіроньки. Пішла за Сашком. Витягувала пораненого під час обстрілу – була вбита. Побратими, ризикуючи життям, витягнули тіло з небезпечної зони. Дуже хотіли похоронити її поряд з коханим. Привезли. Уже пів року, як пішла вона до чоловіка, 7.07.2023. Зустрілися вони. Тепер ми з чоловіком дивимося на небо і шукаємо, де наші зірочки. Усе, що у нас залишилося: щоденник, дві могили, спогади і дві

зірочки на небі. Хай ніколи ніхто не втрачає своїх близьких! Проклинаю війну і тих, хто її почав!